

TỪNG NGÀY ĐỐI DIỆN VỚI CÁI CHẾT

- Tôi ra đi gặp CHA tôi. Tôi sắp gặp Đấng dựng nên tôi. Chẳng lẽ tôi lo sợ sao? Nếu tôi sợ, tức là tôi không có Đức Tin! Trong khi THIÊN CHÚA đón chờ chúng ta với đôi tay rộng mở. Vậy thì tôi không sợ hãi gì hết! Phải là điều tuyệt diệu lắm, khi chết, mình lại rơi ngay vào vòng tay THIÊN CHÚA! Đây chỉ là hình ảnh, nhưng hình ảnh lại tóm tắt thực tại tuyệt vời!

Đó là lời Cha Yvon Labbé - Linh Mục Thừa Sai Thánh Tâm - thổ lộ vài tuần trước khi qua đời vì bệnh ung thư tại Canada, hưởng thọ 65 tuổi. Cha giải bày tâm sự khi biết mình mang bệnh ngặt nghèo như sau.

Vì thân phụ tôi qua đời về cùng chứng bệnh, nên thỉnh thoảng tôi nghĩ đến điều ấy. Nhờ thế khi biết mình mắc chứng bệnh ung thư và bị bất toại, tôi không ngạc nhiên lắm. Dĩ nhiên đôi lúc cảm thấy khó chấp nhận một thực tế phũ phàng. Nhưng tôi không bao giờ phản loạn chống lại THIÊN CHÚA. Tôi không than thân trách phận. Bệnh hoạn tự nó là điều dữ. Tôi thích mình được khoẻ mạnh. Có không biết bao nhiêu việc phải làm. Có không biết bao nhiêu điều để sống. Thế nhưng, trong trường hợp tôi, tôi bắt buộc thú nhận là bệnh trạng trở thành thời gian của ân sủng. Giờ đây, tôi không có dự phóng cho tương lai. Cửa tương lai đóng kín. Tôi không còn lo nghĩ về ngày mai, nhưng chỉ sống giây phút hiện tại. Tôi chỉ phải lo đào sâu vài vấn đề, một số chân lý, vun trồng tình thân hữu. Vì thế, tôi gọi thời gian này là thời gian ân sủng. Thời gian mà con người ngưng vạch định mọi kế hoạch và tập trung vào chính yếu.

Tôi từng làm nhiều công việc vì bổn phận, vì thích thú hoặc vì lợi ích cá nhân. Bây giờ tôi không còn tự làm gì được nữa. Tôi phải để người khác làm hết mọi chuyện thay cho tôi, còn tôi, tôi chỉ chú ý đến điều gì là quan trọng, là nòng cốt.

Thông thường không ai thích nghĩ đến cái chết cũng không thích suy tư về sự chết. Khi biết mình chỉ sống 2 hay 6 tháng nữa thôi, hẳn người ta không cảm thấy vui. Bởi lẽ người ta quên rằng con người sinh ra để chết. Không ai thoát chết. Khi trẻ, con người không thích nghĩ đến cái chết. Nhưng khi lâm bệnh, chúng ta bị bắt buộc nhìn thẳng vào sự chết. Một thời gian rất lâu - vì bôn ba hoạt động - tôi quên bằng sự kiện có ngày tôi sẽ chết. Giờ đây tôi sống trong tư thế sẵn sàng, sẵn sàng ra đi về Nhà CHA!

Chứng bệnh bất toại làm tôi mất hết tự lập và sống hoàn toàn lệ thuộc người khác, trong từng chi tiết nhỏ nhặt nhất. Và đây là điều thật khó khăn. Kể từ giây phút chấp nhận thân phận mình, khó khăn vẫn còn đó, nhưng tôi vượt qua cách dễ dàng hơn. Tôi dồn năng lực suy tư cho vấn đề chính yếu và cho CẦU NGUYỆN. Đối với tôi, cầu nguyện không phải là lập đi lập lại công thức có sẵn, nhưng là hiện diện cách yêu thương trước mặt THIÊN CHÚA. Giống như hai người yêu nhau, họ im lặng ngồi bên nhau và bấy nhiêu đó đã đủ.

Tôi không sợ chết, nhưng chỉ sợ một điều: sợ chính lúc chết. Không ai nói cho bạn biết lúc ấy xảy ra như thế nào. Bạn luôn luôn chết một mình, cho dù có đến 15 người đang ở chung quanh giường bạn. Không ai có thể chết thay bạn. Chỉ có lúc ấy khiến tôi sợ. Phần còn lại tôi không sợ hãi gì hết. Bởi vì, tôi ra đi gặp CHA tôi. Tôi sắp gặp Đấng dựng nên tôi. Chẳng lẽ tôi lo sợ sao? Nếu sợ, tức tôi là kẻ không có Đức Tin! Trong khi THIÊN CHÚA đón chờ chúng ta với đôi tay rộng mở. Vậy thì tôi không sợ hãi gì hết! Phải là điều tuyệt diệu lắm, khi chết, mình lại rơi ngay vào vòng tay THIÊN CHÚA. Đây chỉ là hình ảnh, nhưng hình ảnh lại tóm tắt thực tại tuyệt vời!

... **"Này con, đừng xao lãng, nhưng hãy cố gắng sống khôn ngoan và thận trọng: đó sẽ là sức sống cho tâm hồn, là đồ trang sức đeo nơi cổ. Rồi bước đường con đi sẽ an toàn, và chân con sẽ chẳng bao giờ vấp. Khi ngã lưng, con không khiếp sợ. Nằm xuống rồi là an giấc thanh thoi. Đừng sợ chi khi kinh hãi bất thần**

ập xuống, hay kẻ ác xông vào tấn công. Vì THIÊN CHÚA sẽ ở bên con, giữ chân con khỏi sa vào cạm bẫy" (Sách Châm Ngôn 3,21-26).

("Annales d'Issoudun", Novembre/1999, trang 28-29)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt